

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Als wij straks hier naar de Tafel komen, dan is - als iemand door het raam naar binnen zou kijken - het enig zichtbare aan wat wij doen: onze hand ophouden, en die lege hand openen om het brood te ontvangen. En even daarna nogmaals die ontvangende houding om de beker aan te nemen.

Onzichtbaar is ieders gemoed, gedachte, emotie bij dat ontvangen van brood en wijn. Wat *huist* daar diep in ons? Herinneringen aan vroeger? Gelovige gedachten aan 'lichaam en bloed van Jezus Christus'? De ervaring van nabij komen aan God, aan een geheim? Een beleven 'gevoed te worden'? Een ervaring van verbondenheid met elkaar, als gemeenschap? Of een gedachte als 'wat zegt me dit eigenlijk?', 'wat voel ik hier nu eigenlijk bij?' Misschien een mengelmoes, flarden van al zulke gedachten bij elkaar. Wie zal het zeggen, we kennen onszelf in dezen soms amper, laat staan elkáár.

Maar misschien is wat degene die toevallig van buitenaf door het raam naar binnen kijkt wel genoeg: dat handjevol mensen die hun handen openen. Zich laten zien als mensen die kunnen *ontvangen*.

Ontvangen is misschien wel de kern van alles waar het deze ochtend om gaat.

Als Jezus zijn leerlingen eropuit stuurt, om 'onreine geesten' uit te drijven, dan mogen ze niks meenemen. Geen geld. Geen koffer. Geen extra kleren. Geen sandalen. Geen stok. Beter gezegd: ze mogen niks zélf meenemen wat ze niet van ánderen zouden kunnen *ontvángen*.

Door met lege handen anderen te ontmoeten is hun boodschap: we hebben elkaar nodig. We bezitten niets, we hébben niets, we kunnen alleen ontvangen: help ons elkaar te dienen.

Zou déze houding van *ontvangen* ook niet kunnen betekenen, dat je zó de 'onreine' geesten uitdrijft? Ziekten geneest? Doden opwekt? Melaatsen rein maakt? Demonen uitdrijft?

Dat zijn allemaal *maatschappelijke* ziekten. *Samenlevingskwalen*: onverschilligheid en egoïsme. Elkaar veroordelen, discrimineren, afbranden - is dat niet 'melaats verklaren'? Angst zaaien voor wie vreemd zijn, voor wie anders zijn dan 'het gemiddelde' - zijn dat niet onze demonen? En het geweld op grote schaal, in Oekraïne, in Gaza maar ook op kleine schaal de bommen aan deuren, steekpartijen - het tegenovergestelde van doden ópwekken...

De nieuwe gemeenschap in Handelingen probeert hieruit te leven. Als een gemeenschap die weet van *ontvangen*. Elkaar ontvangen, het leven ontvangen, wat nodig is te ontvangen van de Liefde die alle verstand te boven gaat, van de goede God zélf.

Dat is geen softe bedoening. Ze worden vervolgd en gedood, zoals de eerste diaken, Stefanus, twee hoofdstukken eerder. Ze vluchten, raken verstrooid. Maar, vertelt Lukas verwonderd, *dat* is als het uitstrooien van zaad: overal schieten nieuwe plantjes van geloof, hoop en liefde op.

Als je door de ogen van de vervolgens kijkt is die nieuwe gemeenschap als onkruid, hoe meer je het wiedt des te meer schiet het weer op.

En zo gaat het hier over Filippus: nu Stefanus, de eerste diaken, dood is, treedt hij, de tweede diaken naar voren, om vóór te gaan in het *elkaar dienen*. Deze hoop is niet de kop in te drukken!

Filippus verricht wonderen en verwijst met tekenen naar wat Gods liefde onder mensen kan uitrichten. Ook hij verdrijft veel 'onreine' - d.w.z. niet op de gemeenschap gerichte - geesten. De onverschilligheid en het egoïsme - daar weet hij de mensen van te bevrijden.

Hij opent mensen, ze ontkrampen, durven hun handen - en harten - te openen om te ontvangen. Ik las een prachtige zin laatst: 'het tegenovergestelde van geloven is niét: *twijfelen*, maar *controle willen houden*.

Om te geloven in Gods liefde en in die nieuwe gemeenschap van mensen, hoef je niet je *twijfel* op te geven, maar *de wil om zélf controle te houden!*

Ontvangen is misschien wel de kern van alles waar het deze ochtend om gaat.

Om dat nog wat meer te verhelderen, vertelt Lukas ook over ene Simon de magiër. Die wás al actief in die stad. Hij verrichtte ook wonderen en tekenen, mágische.

En je vraagt je af: wat is dan eigenlijk het verschil tussen Simon de magiër én Filippus de diaken, wanneer ze zo ongeveer hetzelfde doen. Zoals Lukas het op het eerste gezicht beschrijft, lijkt Filippus alleen maar de nieuwste hype, waar - ná Simon - de hele goegemeente achteraan holt. En Simon zelf ook, hij is ook gebiologeerd door die nieuwe 'magiër', loopt er snel mét de meute achteraan.

Het is dacht ik net de publieke opinie, de peilingen en zelfs de verkiezingen: men loopt achter de nieuwste tovenaars aan en ook de 'vorige' tovenaars doen gretig met de nieuwste mee.

Ís het dan allemaal alleen maar *magie* hier? Waarin onderscheiden Filippus en zijn nieuwe gemeenschap zich dan van iemand als Simon, kun je je afvragen, helemaal wanneer Simon zelf ook zo enthousiast is over Filippus? Dat verschil, zal ik u zeggen, wordt pas in het tweede gedeelte duidelijk.

Vanuit de stad, Samaria, wordt naar de gemeenschap in Jeruzalem bericht dat de inwoners van Samaria *ontvankelijk* blijken voor het woord over Gods liefde, dat ze dat ook willen praktiseren. Dat ze zich hebben laten *dopen*.

Dus komen twee van de apostelen, Petrus en Johannes, over. Het mooie daaraan is: hier spreekt verbondenheid uit, van de ene gemeenschap met de andere - een *betrokkenheid*. Petrus en Johannes komen kijken - ómzien - hoe het met ze gaat daar in Samaria. 'Hoe maken jullie het?' dat is wezenlijk; geen gemeenschap - hoe 'fijn' ze het ook hebben - blijft in een bubbel. Je moet ook in de spiegel van een ándere willen kijken. Je laten bevragen. Open staan, *ontvangen*.

Wat Petrus en Johannes meebrengen is: hun *gebed* om de Heilige Geest en hun *handoplegging*. Ik moet zeggen: eerst verbaasde me dat. Ze waren toch gedoopt? Is dat niet genoeg? Moet daar nóg iets bij?

Toen zag ik weer het verhaal van de doop van Jezus door Johannes voor me. Johannes doopt Jezus in de Jordaan. Zeven keer kopje onder, prachtig ritueel, zo mooi en intens en intiem mensen rituelen kunnen bedenken. Was het daarmee 'klaar'? Nee, toen *begon* het pas: de hemel

ging open en een duif daalde neer op Jezus en een stem sprak van ‘liefde’, ‘jij, ik heb je lief’. Dát was de *Geest* van God, die waait waar ze wil.

Dat moet *erbij!* Bij alles wat wij hier in de kerk zeggen en doen, moet er ‘iets van God bij’. Iets van een besef dat we het nodig hebben onze handen te openen en te ontvangen.

Iets van bewustwording dat we niet zélf alles onder controle hebben. Kunnen regelen. Iets van een antenne voor de ‘gebrekigheid’ van wat we doen, dat het met alle goede bedoelingen, alle goede wil, alles wat we zo mooi voor mekaar hebben - nog niet álles is. Dat we iets te *ontvangen* hebben. Zoals Jezus tegen zijn leerlingen zegt: ‘Om niet hebben jullie ontvangen, om niet moeten jullie geven’. Geldt dat niet voor ál onze onderlinge verhoudingen en in de samenleving?

Je kan pas geven als je kunt ontvangen. Het tegenovergestelde van geloven is *controle willen houden*.

Precies dít zou je ‘heilige geest’ kunnen noemen. De ‘geest van hierboven die ons leert geloven’. Als Petrus en Johannes in die nieuwe gemeenschap van Samaria komen, brengen zij deze ‘*extra dimensie*’ in. De dimensie die zegt: wie je ook bent, wat voor gemeenschap of samenleving je ook bent, hoe goed je het ook voor mekaar en geregeld hebt: er moet iets *bij* - wees ontvankelijk. Als ze daarom bidden en de handen opleggen raken de mensen dáárvan vervuld.

Simon de magiër ziet dat. ‘Ik wil dat ook kunnen’, roept hij, ‘zo’n geest uitdelen. Nu wordt het pas écht magisch, jongens! Wat mag dat kosten?’. En hij haalt een zak geld tevoorschijn.

En ziet u: nu wordt het verschil tussen Simon en Filippus duidelijk. In de eerste plaats: die geest is geen handelswaar en ook niet in handen te krijgen. De houding van *ontvangen* is onbetaalbaar. *Liefde* is niet te koop. *God zelf* is voor geen goud te krijgen. Bovendien: in deze nieuwe gemeenschap is *geld* altijd aangewend voor ánderen, voor diakonie, voor het *elkaar dienen*. Om de verschillen tussen arm en rijk te overbruggen, om je met anderen te verbinden, niet om er zelf mee ‘hogerop’ te komen.

En dat brengt bij het tweede: als je nu terugleest hoe Simon opereerde en hoe Filippus opereerde, dan zie je dit. *Simon* deed het uiteindelijk om zelf ‘groot’ te zijn, zichzelf ‘groot te kunnen achten’. *Hij* wilde verbazen, hijzélf wilde ontzag wekken. De magie betrof uiteindelijk hem *zelf*. *Filippus*’ wonderen hélpen mensen en verwijzen naar God. Lees het maar na. Het gaat om de anderen en het gaat om de Ander die ons een *extra dimensie* aan oprechte liefde gunt wanneer wij onze handen openen.

‘Doe jij dat ook’, suggereert Petrus hem, ‘je handen en je venijnige hart openen, om te *ontvangen*. Geef je controle uit handen en geloof, vertrouw’.

Helemaal aan het eind begint het daar op te lijken. Zélf heeft de magiër er nog geen woorden voor, ‘ik heb geen tekst’, lijkt hij te zeggen, ‘bidden jullie maar voor mij dat het niet slecht met me afloopt’. Het begin is er - zoals dat er voor ons allemaal op zijn tijd is: ontkramp je handen, laat de controle los en ontvang.

Moge het zo zijn - Amen.